

**Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie**

OFERTA WYSTAW DO WYPOŻYCZENIA

Kraków 2023

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Burza zaczęła się na Wołyniu

- * **Wystawa planszowa przybliżająca walkę Armii Krajowej na Kresach Wschodnich II Rzeczypospolitej - ziemiach, które po II wojnie światowej Polska utraciła. Ukazuje dramatyczne losy Polaków na Wołyniu pod dwoma okupacjami: sowiecką i niemiecką oraz zbrodnie ukraińskich nacjonalistów na polskiej ludności w trakcie tzw. "rzezi wołyńskiej", rozwój konspiracji cywilnej i wojskowej, sformowanie i walkę 27. Wołyńskiej Dywizji Piechoty Armii Krajowej - największej (nie licząc oddziałów walczących w powstaniu warszawskim) formacji AK, która podjęła walkę w czasie "Burzy", aż po tragiczny epilog - rozbrojenie wołyńskiej dywizji przez Sowietów.**
- * **Na wystawie można zobaczyć fotografie ze zbiorów Muzeum Armii Krajowej, Narodowego Archiwum Cyfrowego oraz prywatnej kolekcji prof. Władysława Filara, żołnierza 27. WDP AK i jej historyka. Część z tych zdjęć nie była nigdy wcześniej pokazywana publicznie.**
- * **Wystawa obejmuje 12 plansz ekspozycyjnych w formacie 100x150 cm wraz z ramami ekspozycyjnymi.**

Burza zaczęła się na Wołyniu

Burza zaczęła się na Wołyniu

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Rzeź Wołyńska

- * **Wystawa ukazuje na 16 planszach genezę, przebieg oraz skutki ludobójstwa dokonanego przez ukraińskich nacjonalistów na Wołyniu, w Małopolsce Wschodniej, na Lubelszczyźnie i Polesiu w czasie II wojny światowej.**
- * **Oparta została na materiałach z Muzeum AK, IPN, Muzeum Martyrologii Wsi Polskich w Michniowie, zbiorów Leona Popka i Ewy Siemaszko, Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej Okręg Wołyń, Studium Polski Podziemnej, Centrum Dokumentacji Czynu Niepodległościowego oraz Muzeum Okręgowego w Nowym Sączu.**
- * **Wystawa obejmuje 16 plansz ekspozycyjnych w formacie 100x150 cm.**

Rzeź Wołyńska

Rzeź Wołyńska

The image shows three exhibition panels from a museum. The first panel, titled 'Kwestia ukraińska', discusses the historical context of the Ukrainian question in Poland, mentioning the 1918-1919 period and the role of the Ukrainian People's Republic. The second panel, 'Początek rzezi', details the start of the massacre in 1941, mentioning the 'Żelazna Kolumna' and the 'Żelazny Korpus'. The third panel, 'Krwawa niedziela', describes the 'Bloody Sunday' massacre in 1941, mentioning the 'Żelazna Kolumna' and the 'Żelazny Korpus'. Each panel includes a map of Poland, text, and photographs.

Kwestia ukraińska

W okresie II wojny światowej Żydzi ŻPP na Ukrainie stali się świadkami niebezpiecznej gry politycznej. W 1918 r. Władysław Gajdar, kierownik Biura Kwestii Ukraińskiej, przedstawił plan polityczny, który miał być realizowany w ramach polityki państwa polskiego. W tym celu należało stworzyć warunki, które miałyby umożliwić im wyjazd z terenów, które zostały przywrócone do granic państwa polskiego. W tym celu należało stworzyć warunki, które miałyby umożliwić im wyjazd z terenów, które zostały przywrócone do granic państwa polskiego.

Początek rzezi

Do pierwszych aktów przemocy doszło 11 września 1941 r. W tym dniu Żelazna Kolumna, dowodzona przez gen. Szeptyckiego, wkroczyła do Wołynia. W tym dniu Żelazna Kolumna, dowodzona przez gen. Szeptyckiego, wkroczyła do Wołynia. W tym dniu Żelazna Kolumna, dowodzona przez gen. Szeptyckiego, wkroczyła do Wołynia.

Krwawa niedziela

W niedzielę 11 września 1941 r. Żelazna Kolumna, dowodzona przez gen. Szeptyckiego, wkroczyła do Wołynia. W tym dniu Żelazna Kolumna, dowodzona przez gen. Szeptyckiego, wkroczyła do Wołynia. W tym dniu Żelazna Kolumna, dowodzona przez gen. Szeptyckiego, wkroczyła do Wołynia.

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Burza we Lwowie

- * **Wystawa "Burza we Lwowie" przypomina walkę Podziemnej Armii na Kresach Południowo-Wschodnich II Rzeczypospolitej - ziemiach, które po II wojnie światowej Polska utraciła.**
- * **Jest kolejną inicjatywą Muzeum Armii Krajowej im. gen. Emila Fieldorfa "Nila" uczczenia 70. rocznicy rozpoczęcia - na rozkaz gen. Tadeusza Komorowskiego "Bora", Komendanta Głównego Armii Krajowej - akcji "Burza".**
- * **Zwiedzający wystawę może zapoznać się z dramatycznymi losami Polaków na terenach pod dwoma okupacjami: sowiecką i niemiecką, walkami z ukraińskimi nacjonalistami dokonującymi eksterminacji polskiej ludności, rozwojem konspiracji cywilnej i wojskowej, przebiegiem walk w czasie akcji "Burza" w całym Obszarze Lwowskim AK (Okręgi Lwów, Stanisławów i Tarnopol), wyzwoleniem Lwowa w lipcu 1944 roku, aż po tragiczny epilog - rozbrojenie żołnierzy lwowskiej konspiracji przez Sowietów, "sojusznika naszych sojuszników".**
- * **Wystawa obejmuje 12 plansz ekspozycyjnych w formacie 100x120 cm wraz z ramami ekspozycyjnymi.**

Burza we Lwowie

Burza we Lwowie

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Żołnierze Legionów i Polskiej Organizacji Wojskowej w służbie Polskiego Państwa Podziemnego i Armii Krajowej

- * **W czasie II wojny światowej ludzie, którzy ćwierć wieku wcześniej wzięli udział w Cynie Legionowym, ponownie stanęli do walki o niepodległość. Tworzyli struktury wojskowe i cywilne Polskiego Państwa Podziemnego, budując Służbę Zwycięstwu Polski, Związek Walki Zbrojnej i Armię Krajową oraz Delegaturę Rządu RP na Kraj. Aż czterech z pięciu Komendantów Głównych SZP-ZWZ-AK miało za sobą służbę w formacjach legionowych i POW**
- * **W związku z przypadającym w 2014 roku 100-leciem Czynu Niepodległościowego Muzeum Armii Krajowej przypomina wybrane postaci tych, którzy służbę swą zaczynali w Legionach i POW (a nawet wcześniej – w Związku Walki Czynnej i Związkach Strzeleckich), a potem kontynuowali ją w szeregach Podziemnej Armii w czasie II wojny światowej.**
- * **Wystawa obejmuje 20 plansz ekspozycyjnych w formacie 100x120 cm wraz z ramami ekspozycyjnymi.**
- * **Wystawa posiada charakter plenerowy, ale również z powodzeniem można eksponować ją we wnętrzach. W tym pierwszym przypadku zapewniamy również obciążniki do nóg ram ekspozycyjnych.**

Żołnierze Legionów i Polskiej Organizacji Wojskowej w służbie Polskiego Państwa Podziemnego i Armii Krajowej

Tadeusz Pełczyński

„Grzegorz” (14 II 1892 – 3 I 1985), generał brygady, fegonista, szef Oddziału II Sztabu Generalnego (Głównego) WP, zastępca Komendanta Głównego Armii Krajowej

Urodził się w Warszawie.

W gimnazjum działał w Związku Młodzieży Polskiej „Przyszłość” PEP. W 1912 r. został członkiem „Strzała”, a po wyjściu z niego komendantem „Wojennego Strzała”. Ukończył szkołę podoficerską Drużyn Powojennych „Sokoła”.

W 1915 r. zgłosił się do Legionów, przeszłszy cały szlak bojowy 6 pułku piechoty, awansując do stopnia podporucznika. W wyniku kryzysu przysięgowego trafił do obrotu dla internowanych w Beniaminowie.

Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. W 1923 r. ukończył Wyższą Szkołę Wojenną. W 1920 r. został szefem Oddziału II Informacyjno-Wywiadowczego Sztabu Generalnego (Głównego) WP. Z brzoźką przerwą, gdy był dowódcą 3. pułku piechoty, kierował Oddziałem II do 1939 r. W czasie kampanii polskiej 1939 r. służył jako dowódca piechoty dywizyjnej 19. Dywizji Piechoty.

Szybko zaangażował się w działalność konspiracyjną. W lipcu 1940 r. objął komendę Okręgu Lubelskiego ZWZ. Zagroźony dekonspiracją, w marcu 1940 r. wyjechał do Warszawy, gdzie został zastępcą szefa sztabu, a następnie szefem sztabu ZWZ-AK. W lipcu 1943 r. został zastępcą komendanta głównego AK. Był jednym z animatorów przeprowadzenia akcji „Burza” i powstania wari zawiązanego, w którym wziął udział.

Po wyjściu z niewoli służył w Polskich Siłach Zbrojnych. Pozostał na emigracji w Wielkiej Brytanii. Był współzałożycielem i członkiem władz naczelnych Koła byłych Żołnierzy Armii Krajowej. Należał do grona inicjatorów powstania w 1947 r. Szukania Polski Podziemnej. Był także aktywnym członkiem Instytutu Józefa Piłsudskiego i współpracownikiem Polskiej Sekcji Radia Wolna Europa.

Znał w Łondynie.

Był żonaty z Wandą Filipkowską. Mieli syna Krzysztofa, żołnierza AK poległego w powstaniu warszawskim, oraz córkę Marię, sześcioletnią w powstaniu warszawskim.

Odmianowany był mian. Wirtuti Militari IV kl. Polonia Restituta IV kl. Krzyżem Niepodległości czy Krzyżem Walecznych (czterokrotnie).

Źródło: [nieczytelne]

Grupa w Warszawie w czasie wojny, z przodkiem i innymi oficerami Legionów, 1. i 2. Armii, 1915 r. (z przodu: Tadeusz Pełczyński, Aleksander Socha i Stanisław Kosiński, w tle: [nieczytelne])

Grupa w Warszawie w czasie wojny, z przodkiem i innymi oficerami Legionów, 1. i 2. Armii, 1915 r. (z przodu: Tadeusz Pełczyński, Aleksander Socha i Stanisław Kosiński, w tle: [nieczytelne])

Grupa w Warszawie w czasie wojny, z przodkiem i innymi oficerami Legionów, 1. i 2. Armii, 1915 r. (z przodu: Tadeusz Pełczyński, Aleksander Socha i Stanisław Kosiński, w tle: [nieczytelne])

Wacław Lipiński

„Obywatel Socha”, „Aleksander” (26 IX 1896 – 4 IV 1949), podpułkownik, legionista, profesor Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie, działacz konspiracyjny i pisarz-czytelniczy

Urodził się w Łodzi.

Z naczajnym i lepediologicznym związkiem się jeszcze przed I wojną światową; był jednym z założycieli kółkowego ruchu skautowego i członkiem Organizacji Młodzieży Niepodległościowej „Zarzewie”, a w 1912 r. wstąpił do Polskich Drużyn Strzeleckich.

Podczas Wielkiej Wojny służył w 5. pułku piechoty i Brygady Legionów, biorąc udział w bojach m.in. pod Lwoczkowem, Kowami i Kostuchówką. Od lipca 1917 r. działał w Polskiej Organizacji Wojskowej. W okresie 1916-1919 uczestniczył w wojsku polsko-ukraińskiej armii w obronie Lwowa, a następnie 1919-1920 w wojnie polsko-sowieckiej.

Ukończył studia prawnicze i historyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim. W 1927 r. otrzymał awans do stopnia majora i zaczął pracę w Wydziale Biura Historycznego. Później związał się z Instytutem Badania Najnowszej Historii Polski i został jego dyrektorem. W 1937 r. uzyskał habilitację i stanowisko docenta na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. W 1939 r. został awansowany do stopnia podpułkownika i przeniesiony w stan spoczynku. We wrześniu 1939 r. był szefem propagandy Dowództwa Obrony Warszawy i bliższym współpracownikiem prezydenta m. st. Stefana Starzyńskiego. Następnie przebywał na Węgrzech.

Wiosną 1942 r. wrócił do kraju, związał się z piętrem „Myśli Patriotycznej” i współtworzył piśmienniczy Komitet Organizacji Niepodległościowych. Od lutego do maja 1944 r. był więziony przez Niemców.

W marcu 1946 r. był jednym z inicjatorów powołania porozumienia antykomunistycznych organizacji konspiracyjnych oraz założycielem piśmienniczo-wydawniczo „Stowarzyszenia Naczelniczej Narodowej i wydawniczo „Głos Opatrzności”. W styczniu 1947 r. został aresztowany przez Urząd Bezpieczeństwa. W grudniu 1947 r. był sądzony w procesie III Zarządu Głównego WPK. Został skazany na karę interni, zamienioną później na dożywocie. Został zamordowany w więzieniu we Wrocławiu.

Był żonaty z Aleksandrą z d. Leisk. Mieli dwóch synów, Andrzeja i Krzysztofa.

Był odznaczony mian. Wirtuti Militari V kl. Krzyżem Niepodległości i Krzyżem Walecznych (czterokrotnie).

Źródło: [nieczytelne]

Portret Wacława Lipińskiego w mundurze Legionów, 1915 r. (z przodu: Tadeusz Pełczyński, Aleksander Socha i Stanisław Kosiński, w tle: [nieczytelne])

Wacław Lipiński w mundurze Legionów, 1915 r. (z przodu: Tadeusz Pełczyński, Aleksander Socha i Stanisław Kosiński, w tle: [nieczytelne])

Fragment dokumentu, prawdopodobnie telegramu, z datą 1915 r. (z przodu: Tadeusz Pełczyński, Aleksander Socha i Stanisław Kosiński, w tle: [nieczytelne])

Wacław Lipiński w biurze, prawdopodobnie w Warszawie, 1915 r. (z przodu: Tadeusz Pełczyński, Aleksander Socha i Stanisław Kosiński, w tle: [nieczytelne])

Wacław Lipiński przemawiający w czasie publicznego spotkania, 1915 r. (z przodu: Tadeusz Pełczyński, Aleksander Socha i Stanisław Kosiński, w tle: [nieczytelne])

Okładka książki „Historia Polski” autorstwa Wacława Lipińskiego, 1915 r. (z przodu: Tadeusz Pełczyński, Aleksander Socha i Stanisław Kosiński, w tle: [nieczytelne])

Żołnierze Legionów i Polskiej Organizacji Wojskowej w służbie Polskiego Państwa Podziemnego i Armii Krajowej

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Życie codzienne żołnierzy 1 Korpusu PSZ

- * **Wystawa złożona jest z 50 wyselekcjonowanych fotografii pokazuje żołnierzy I Korpusu PSZ w trakcie wykonywania codziennych obowiązków podczas pobytu w Szkocji. Na wystawie można zobaczyć m.in. żołnierzy przy pracy, podczas zajęć sportowych oraz zgromadzeń religijnych.**
- * **Autor fotografii, Karol Bieniak, pochodził z Krakowa, walczył we wrześniu 1939 r. w szeregach 20. pułku piechoty Ziemi Krakowskiej, a następnie przez Węgry przedostał się na Zachód. Służył w 1. Dywizji Pancerniej gen. Stanisława Maczka. Fotografował zarówno oficjalne uroczystości, jak i życie codzienne swoich kolegów - żołnierzy Polskich Sił Zbrojnych.**
- * **Zdjęcia umieszczone zostały w ramkach, które można montować na pionowych systemach ekspozycyjnych (linki stalowe)**

Życie codzienne żołnierzy 1 Korpusu PSZ

foto Karol Kowalski

Życie codzienne żołnierzy 1 Korpusu PSZ

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

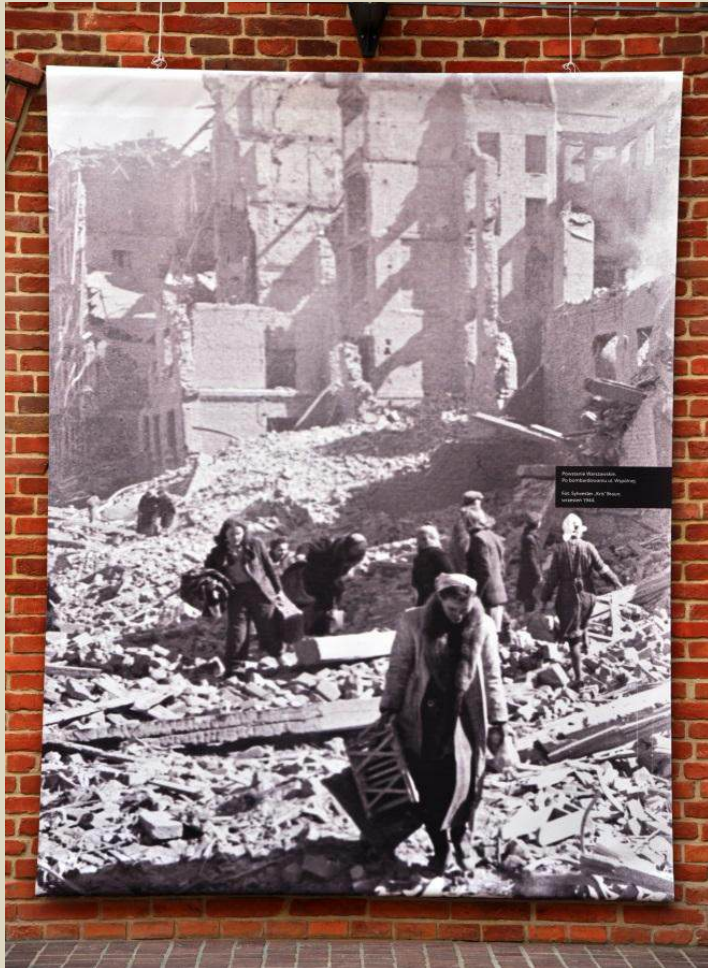
Było Miasto Jest Miasto

- * Sylwester Braun (1909-1996) był przez cały okres Powstania Warszawskiego jednym z Polowych Sprawozdawców Wojennych. Jego prace stanowią świadectwo olbrzymiej odwagi, a nawet brawury. Często były wykonywane z dachów zrujnowanych domów, a nawet z części miasta zajętych już przez nieprzyjaciela.
 - * "Kris" najaktywniej działał w rejonie Śródmieścia, ale sporo zdjęć wykonał także na Powiślu. Jego prace zamieszczano w codziennej prasie powstańczej a także powielone rozlepiano na murach walczącej stolicy. Z zachowanych 1520 negatywów do wystawy wybrano 60, które zreprodukowano na planszach lub wielkoformatowych bannerach. Zwiedzający mogą zobaczyć m.in.: wybuch pocisku na Prudentialu, płonące Śródmieście, barykady a także sceny rodzajowe przedstawiające ludność cywilną i Powstańców Warszawskich. Tło dźwiękowe stanowią nagrania dokumentalne Stacji Nadawczej Armii Krajowej "Błyskawica" - radiostacji powstańczej Warszawy.
 - * Wystawa składa się z :
 - 32 tablic o wym. 110 cm x 70 cm
 - 20 tablic o wym. 90 cm x 60 cm
- oraz banerów: 5 szt. o wym. 230 cm x 330 cm, 1 szt. o wym. 170 cm x 325 cm, 1 szt. o wym. 445 cm x 255 cm

Było Miasto Jest Miasto

Było Miasto Jest Miasto

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Ile Polski w Szkockiej mgle – Żołnierze PSZ w obiektywie Karola Bieniaka

- * Wystawa prezentuje fragment codziennego życia polskich żołnierzy, którzy stacjonowali na Zachodzie i również przyczynili się do ostatecznego zwycięstwa. Po porażce Francji Polskie Siły Zbrojne ulokowane zostały w Szkocji i tam przygotowywały się do operacji wojskowych. Na wystawę składa się około 300 fotografii wykonanych przez pochodzącego z Krakowa żołnierza Karola Bieniaka, który służył w 1 Dywizji Pancerniej gen. Stanisława Maczka. Zdjęcia podzielone zostały na odpowiednie kategorie: "koszary", "sprzęt i umundurowanie", "sport i rozrywka", "kobiety i portrety", "turystyka i architektura" oraz "religia i uroczystości". Niektóre tematy znajdują swoje rozwinięcie w gablotach z eksponatami. Jedną z nich poświęconą jest sylwetka gen. Tadeusza Komorowskiego ps. "Bór".
- * Wypożyczenie obejmuje plansze PCV: 50x30 cm – 139 szt. 15x25 cm – 138 szt. 120x30 cm – 6 szt. 100x70 cm – 3 szt. 100x50 cm – 2 szt. 50x45 cm – 1 szt. 50x30 cm -1 szt. 50x80 cm - 1 szt.
Baner 1 szt. o wymiarach 450x270 cm.

Ile Polski w Szkockiej mgie – Żołnierze PSZ w obiektywie Karola Bieniaka

Ile Polski w Szkockiej mgle – Żołnierze PSZ w obiektywie Karola Bieniaka

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Niezlomni. Historie Wyklęte

- * **W 2015 roku przypadła 70. rocznica utworzenia organizacji WiN, której pełna nazwa brzmiała: Ruch Oporu bez Wojny i Dywersji "Wolność i Niezawisłość". Była to organizacja cywilno-wojskowa o charakterze antykomunistycznym, powstała 2 września 1945 roku. Dla wielu polskich patriotów wojna trwała nadal, zmienił się jedynie okupant. WiN miał początkowo działać "bez wojny i dywersji", za pomocą walki politycznej i działalności propagandowej. Mimo to od początku zrzeszeniu podporządkowane zostały liczne oddziały partyzanckie, głównie na Lubelszczyźnie, Rzeszowszczyźnie i Białostocczyźnie, ale także w innych częściach Polski. Żołnierze, wchodzący w skład oddziałów toczyli zbrojną walkę z oddziałami Armii Czerwonej, NKWD, Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Urzędu Bezpieczeństwa, Milicji Obywatelskiej i Ludowego Wojska Polskiego, odnosząc wiele sukcesów, jak chociażby w Grębowie i Ostrowach Tuszowskich, gdzie oddział mjr. Hieronima Dekutowskiego "Zapory" pokonał wielokrotnie liczniejsze oddziały KBW i UB. Przez cały okres PRL nazywano ich "Żołnierzami Wyklętymi", ponieważ oficjalna propaganda przedstawiała ich jako bandytów i zdrajców. Od kilkunastu lat pamięć o walce "Wyklętych" na rzecz niepodległej Polski jest systematycznie przywracana. Od kilku lat używana jest też druga nazwa, określająca ich mianem "Żołnierzy Niezlomnych", dla upamiętnienia heroicznej walki o wolność i suwerenność ojczyzny.**
- * **Wystawa składa się z 3 szt. tablic o wym. 100x150 cm, 8 szt. tablic 100x120 oraz 4 szt. banerów o wym. 100x160 cm**

Niezlomni. Historie Wyklęte

Niezlomni. Historie Wyklęte

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Z GŁOWĄ... BEZ KARABINU

- * **Wystawa prezentuje powojenne dokonania AK-owców. Wśród żołnierzy byli konstruktorzy, wynalazcy, artyści i sportowcy, a także ludzie zaangażowani - pomimo ograniczeń - na niwie społecznej i politycznej. Dzięki wystawie zwiedzający dowiedzą się jak żołnierze podziemia odnaleźli się w powojennej rzeczywistości. Wśród bohaterów wystawy są osoby powszechnie znane, jak aktorka Irena Kwiatkowska, dyrektor Rozgłośni Polskiej Radia Wolna Europa Jan Nowak Jeziorański czy artysta Józef Szajna. Są też postaci może mniej popularne, ale nie mniej zasłużone, jak Marian Sigmund - architekt, który po wojnie projektował meble i aranżował wnętrza. Według jego pomysłu powstało wyposażenie sali konferencyjnej w budynku administracyjnym Huty im. Lenina, a także słynne krzesło Sig-1. Na wystawie można poznać życiorysy 27 żołnierzy**
- * **Wystawa składa się z 28 szt. tablic o wym. 120x80 cm,**

Z GŁOWĄ... BEZ KARABINU

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Do Broni! Wojna i propaganda w plakacie 1939-1989

- * Wiele wynalazków powstało w wyniku zapotrzebowania armii. Wojskowym zawdzięczamy nie tylko fabryczne patenty, ale także techniki wykorzystywane we współczesnej reklamie. Podczas II wojny światowej propaganda stosowana była na wielką skalę. Muzeum Armii Krajowej w Krakowie zachęca, aby zobaczyć jak wyglądały plakaty z tego okresu oraz kreacje powojenne, które wykorzystywały retorykę wojenną.**

Do Broni! Wojna i propaganda w plakacie 1939-1989

Do Broni! Wojna i propaganda w plakacie 1939-1989

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Z ziemi polskiej do włoskiej. II Korpus Polski i Armia Krajowa

- * 2 Korpus Polski to nie tylko generał Władysław Anders i Monte Cassino. To również cichociemni, uczestnicy powstania warszawskiego, a także żołnierze Armii Krajowej. To właśnie relacje między 2 Korpusem a ZWZ-AK są tematem wystawy.**
- * Wystawa składa się z 26 szt. tablic o wym. 120x80 cm,**

Z ziemi polskiej do włoskiej. II Korpus Polski i Armia Krajowa

PUŁKOWNIK WITOLD PIŁECKI

Miał wywiadowca do krakowianina Władka Piłeckiego jako oficera z Korpusu Polskiego

Pięknym, młodzieńczo pięknie był, kojarzona mu była z doświadczeniem w Armii Krajowej i marzeniem „zobaczyć do Anglii”, nie chciał ze służby w wywiadzie z Korpusu Piłeckiego do zakończenia wojny. Tym bardziej że w tamtym czasie nie było braku wycieczek i jego udziałem w wywiadzie, przebywał po jego kapitulacji w niemieckim obozie w Łambourgu (Munich).

Pełniąc służbę w roku 1945, został do służby w 2. Korpusie. Został przydzielony do oddziału, tym razem do niemieckiego. Anders przekazywał organizację w Polsce przed wyjazdami. Miał one otrzymywać Nachrichten z informacjami wywiadu z Korpusu w obozach przesiedleńczych, stacyjnych, przesiedleńczych i innych.

W październiku 1945 r. dm. Piłecki razem ze swoją współpracowniczką, Marią Śmiełowską i Białoskórską, dotarli do Rajstępu. Siedzieli tam przez kilka tygodni, a potem przemieścili się do Pragi. W listopadzie 1945 r. wyjechali z Pragi do Wiednia, a w listopadzie 8 grudnia. Wobec nieobecności szefa oddziału na dawnej służbie organizacji „NIE”, Piłecki nawrócił kontakt z dawnymi współpracownikami z organizacji „NIE” współpracującymi z R. Śmiełowską. Zostali na tamtejszym lotnisku, a nie było tam wywiadu ani kontaktów. Szef oddziału, Józef Piłecki, był w tym czasie w Warszawie. Piłecki nie miał kontaktu z Józefem Piłeckim, który w tym czasie był w Warszawie.

W roku 1947 r. Józef Piłecki, który w tym czasie był w Warszawie, nie miał kontaktu z Józefem Piłeckim, który w tym czasie był w Warszawie.

Ja zostanę, wszyscy nie mogą stąd wyjechać, ktoś musi tu trwać bez względu na konsekwencje.

Witold Piłecki

DZIECI, EDUKACJA I OŚWIATA W 2 KP

DZIECI W ARMII ANDERSA

W wyniku zawarcia układu Sikorski-Majski z latów zwolniono część obywateli II Rzeczypospolitej z królestwa oraz kilkadziesiąt tysięcy przemieszczonych na wschód Polaków. Nieznajomych, wyjeżdżających i innych obywateli. Wiele z nich było już w tym czasie sierotami, większość nawet nie znała swoich nazwisk. Dzieci wzięte pod opiekę żołnierzy armii gen. Andersa, którzy musieli dzielić się własnymi – i tak niewielkimi – racjami żywnościowymi.

Polscy dzieci w obozach wojskowych wzięte pod opiekę nie tylko żołnierzy, ale także siostry i matki, które zostały w Niemczech i w Europie. W tym celu powołano Szkołę Jurekowską oraz Szkołę Jurekowską. Szkoły te organizowane były na wzór wojskowy, klasy tworzyły pluby, które oddziaływały na kompanie. Zajęcia dla dzieci prowadził adiutant z Podchorążej Szkoły Kadetów. Do prowadzenia zajęć powołano oficerów i wyszkolonych podchorążych, z których wielu nie znało języka polskiego i nie było nauczycielami, ani dziećmi.

W szkołach jurekowskich były nauczyciele, którzy nie mieli wykształcenia, ale byli żołnierzykami, którzy walczyli w wojnie. Dzieci wzięte pod opiekę żołnierzy armii gen. Andersa, którzy musieli dzielić się własnymi – i tak niewielkimi – racjami żywnościowymi.

Zarządzaniem i kierownictwem w armii Andersa objął gen. Jurekowski. W tym celu powołano Szkołę Jurekowską oraz Szkołę Jurekowską. Szkoły te organizowane były na wzór wojskowy, klasy tworzyły pluby, które oddziaływały na kompanie. Zajęcia dla dzieci prowadził adiutant z Podchorążej Szkoły Kadetów. Do prowadzenia zajęć powołano oficerów i wyszkolonych podchorążych, z których wielu nie znało języka polskiego i nie było nauczycielami, ani dziećmi.

W tym czasie obywateli II Rzeczypospolitej z królestwa oraz kilkadziesiąt tysięcy przemieszczonych na wschód Polaków. Nieznajomych, wyjeżdżających i innych obywateli. Wiele z nich było już w tym czasie sierotami, większość nawet nie znała swoich nazwisk. Dzieci wzięte pod opiekę żołnierzy armii gen. Andersa, którzy musieli dzielić się własnymi – i tak niewielkimi – racjami żywnościowymi.

Polscy dzieci w obozach wojskowych wzięte pod opiekę nie tylko żołnierzy, ale także siostry i matki, które zostały w Niemczech i w Europie. W tym celu powołano Szkołę Jurekowską oraz Szkołę Jurekowską. Szkoły te organizowane były na wzór wojskowy, klasy tworzyły pluby, które oddziaływały na kompanie. Zajęcia dla dzieci prowadził adiutant z Podchorążej Szkoły Kadetów. Do prowadzenia zajęć powołano oficerów i wyszkolonych podchorążych, z których wielu nie znało języka polskiego i nie było nauczycielami, ani dziećmi.

W szkołach jurekowskich były nauczyciele, którzy nie mieli wykształcenia, ale byli żołnierzykami, którzy walczyli w wojnie. Dzieci wzięte pod opiekę żołnierzy armii gen. Andersa, którzy musieli dzielić się własnymi – i tak niewielkimi – racjami żywnościowymi.

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Codziennosc kadeckich korpusow w II Rzeczypospolitej

- * **Historia szkoły rycerskiej w Polsce sięga 1765 r., kiedy król Stanisław August Poniatowski powołał pierwszą tego typu instytucję. Idea przetrwała okres zaborów i zaowocowała utworzeniem, jeszcze w październiku 1918 r. w Krakowie, Szkoły Podchorążych, przekształconej następnie w Korpus Kadetów. Korpusy (lwowski, modliński i rawicki), jako elitarne szkoły, miały za zadanie kształcić młodzież w zakresie ogólnokształcącym oraz wojskowym, wychowując przyszłe kadry Wojska Polskiego. W krytycznym momencie wojny polsko-bolszewickiej kadeci zdali swój najważniejszy egzamin i mimo wakacji stawili się gotowi służyć ojczyźnie na polu walki. Podobnie z chwilą wybuchu III powstania śląskiego, mimo kategorycznego zakazu władz wojskowych, znaleźli się w szeregach powstańców. W czasie okupacji również nie zawiedli, walcząc na wszystkich frontach i służąc w szeregach Polskiego Państwa Podziemnego.**
- * **Wystawa „Codziennosc kadeckich korpusow w II Rzeczypospolitej” składa się z ponad 40 unikatowych fotografii ze zbiorów Muzeum AK dokumentujących życie kadetów: naukę, ćwiczenia wojskowe, obozy letnie czy uroczystości. Ponadto zwiedzający będą mieli okazję poznać zarys historii szkół rycerskich w Polsce oraz ich rolę w kształtowaniu pokolenia, które tak licznie wzięło udział w konspiracji niepodległościowej w czasie II wojny światowej.**
- * **Wystawa składa się z 39 plasz o wymiarach 50x70 cm, 7 tablic tytułowych o wymiarach 130x25cm, plakatu oraz 8 plasz o wymiarach 100x70 cm**

Codziennosc kadeckich korpusow w II Rzeczypospolitej

Codzienność kadeckich korpusów w II Rzeczypospolitej

Muzeum Armii Krajowej
im. gen. Emila Fieldorfa „Nila”
w Krakowie

Oblicza Aleksandry Mianowskiej

- * Wiele wynalazków powstało w wyniku zapotrzebowania armii. Wojskowym zawdzięczamy nie tylko fabryczne patenty, ale także techniki wykorzystywane we współczesnej reklamie. Podczas II wojny światowej propaganda stosowana była na wielką skalę. Muzeum Armii Krajowej w Krakowie zachęca, aby zobaczyć jak wyglądały plakaty z tego okresu oraz kreacje powojenne, które wykorzystywały retorykę wojenną.**

Oblicza Aleksandry Mianowskiej

- * Na ekspozycji prezentujemy 41 fotografii ze zbiorów Muzeum AK oraz Polskiej Akademii Umiejętności. Można na nich zobaczyć kobietę energiczną, uśmiechniętą, pewną siebie i piękną. Trudno uwierzyć, że większość z nich pochodzi z okresu wojny i że przedstawiają uczestniczkę konspiracji.
- *
- * Aleksandra Siwadłowska urodziła się w 1912 r. w Rusolicach k. Krakowa. Przed wybuchem wojny zdobyła imponujące wykształcenie, m.in. dyplom magistra prawa, filozofii, a także dyplomy ukończenia Szkoły Nauk Politycznych oraz Studium Pedagogicznego. Studiowała także filologię klasyczną i filologię polską. Po wybuchu wojny Mianowska pracowała dla Polskiego Czerwonego Krzyża, m. in. jako pielęgniarka-wolontariuszka. Włączyła się także w działalność Polskiego Państwa Podziemnego w ramach SZP-ZWZ-AK. W grudniu 1940 r. została aresztowana przez gestapo i sześć tygodni spędziła w areszcie przy ul. Montelupich. Dzięki interwencjom życzliwych jej ludzi została zwolniona i niemal natychmiast powróciła do pracy społecznej – zarówno jawnej (RGO), jak i konspiracyjnej - w działającym tajnie Stronnictwie Demokratycznym oraz w powołanej przez dowódcę AK komórce Pomoc Żołnierzowi. Współpracowała w tym czasie także z Radą Pomocy Żydom „Żegota”. Po wojnie pracowała m. in. w księgarni i wydawnictwie S. Kamińskiego oraz jako wykładowca na Uniwersytecie Jagiellońskim. Po ukończeniu kolejnych studiów, pracowała jako aktorka i reżyserka teatralna. Mianowska za ratowanie Żydów w czasie wojny została uhonorowana medalem Sprawiedliwy Wśród Narodów Świata. Ponadto od władz polskich na uchodźstwie otrzymała m. in. Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski oraz Krzyż Za Wolność i Niepodległość z Mieczami. Awansowano ją również na stopień majora Pomocniczej Służby Kobiet. Zmarła w 2000 r. w Krakowie.
- *
- * Wystawa składa się z 41 plasz o wymiarach 50x70 cm., tablicy wprowadzającej o wymiarach 100x70 cm. (w j. polskim i angielskim) .

Oblicza Aleksandry Mianowskiej

Oblicza Aleksandry Mianowskiej

Szczegółowych informacji dotyczących wypożyczenia wystaw udziela Państwu:

Marcin Kowal

tel. 12 41 00 785 email : mkowal@muzeum-ak.pl

Piotr Makuła

tel. 12 41 00 783 email: pmakuła@muzeum-ak.pl

